

LŐNHÁRT MELINDA

Az a néhány szó

Mihaela Stănculeţenek

Vijjog a csengő a lépcsőházban, s én papucsban és pizsamában remélem, hogy bár egy pillanattal hamarabb kinyitod és vissza is zárod majd az ajtód a hátam mögött, mint ahogy ők a mienket kinyitják. Nem akarok hazamenni hozzájuk, nem akarom, hogy visszarángassanak, hogy felpofozzanak, hogy összeszidjanak, hogy a sarokba térdeltessenek, hogy rám borulva és sírva ölelgessenek, nem akarom, hogy észrevegyenek, nem akarom, hogy utánam jöjjenek, nem akarom, hogy utolérjenek, nem akarom, hogy visszavigyenek!

„Részeg disznó, hát minden vasárnapot így kell kezdened? Akkor már váljatok el inkább, a kurva életbe!” – visszahangzik a nagyanyám hangja a lépcsőházban, reszketek a küszöbödön és még az anyám sivalkodását is hallom, hiába nem akarom hallani: „Én inkább megölöm magam és a büdös kölykeidet is!” Zokogás, ajtócsapkodás, tülekedés. Csengővijjogás. Félek, fázom, reszketek, várok.

Nem számít már, ami volt. Egyetlen dolog számít: amit ma tehetnél, de mégsem teszed. Mert nincs időd. Mert nem úgy alakul. Mert nem megfelelőek most épp a körülmények. Mert túlzás lenne. Mert kinevetnének. Mert úgyis csak félreértenének. Mert csalódnának. Mert kiábrándulnának. Mert fájdalmat okozhatnál nekik vagy kellemetlenséget. Mert, mert, mert. És magadnak? Mit okozol ezzel a tehetetlen bénasággal? Félsz? Mint akkor a lépcsőházban?

Az a néhány szó, amit a következő másodpercben kimondhattál volna, de elhallgattál. A virág, amit kiválasztottál és megvásároltál, de a találkozás előtt végül is a szemébe hajítottál. A könyv, a festmény, a vers, a levél, az idézet, amit nekik választottál, a halványkék selyempapír és a fehér szalag, amibe mindent gondosan becsomagoltál, de végül nem találtad se elég jónak, se elég szépnek, amit hazahoztál és a ruhásszekrényed mélyére dugtál. A sütemény, amit nekik sütöttél, mialatt rájuk gondoltál, aztán napokig hurcolgattál, amíg végül egy koldusnak nem ajándékoztál.

Álmomban a nagyszobádban fekszem, mint annyiszor, ugyanazokon a drapp, bordó csíkos díványkockákon. Most is ugyanabban a piros köpenyben lehetsz, ezt egészen biztosan tudom, noha nem látlak, csak hallak, ahogy a konyhából hozzám beszélsz, nem értem a szavaidat, csak azt érzem, hogy a végtelenségig feküdnék itt és hallgatnám mégis, ahogyan beszélsz, azon a jellegzetes piros köpenyes hangon, amiben a vacsorát

LŐNHÁRT MELINDA (1975, Kolozsvár) tanár, költő. Első kötete, A látható hiány a Várad kulturális folyóirat kiadásában jelent meg 2014-ben Nagyváradon. Kolozsváron él.

készítéd, miközben én a matrjoskababákat rakosgatom. És tudom, hogy ha nagy leszek, én is akarok majd egy pont ilyen piros köpenyt, és abban készítem majd pont így a vacsorát, miközben pont így várom majd haza a férjem, aki folyton messzi országokból érkezik, és nekem is hoz majd kávé, és selyemharisnyát, és AMO szappant, meg rózsakölnit, és a mi nappalinkban is mindig halk zene lesz majd és pont úgy állnak majd ott is azok a kinyitott nagy izék, bőröndök, amikbe pont ilyen szépen kivasalt ingeket pakolok én is ki be, ki, be folyton, míg meg nem találok alattuk a legújabb matrjoskababám vagy ajándékom. Olyan akarok lenni, mint te. Itt akarok maradni nálad.

Nem számít már, ami volt. Vedd meg újra a virágot és kotord elő a könyvet! Süsd meg újra a süteményt és írd meg újra a levelet! Mondd ki a kérdést és várd ki a választ! Nézz rá és mondd ki egyszerűen, hogy mennyire fontos is neked! Lépj oda hozzá, és öleld át, nem számít, hogy milyen sután tudod! Az se számít, ha ellök vagy felkiált meglepetésében: viseld el! Csak így léphetsz ki ebből a bénaságból! Lépd meg a te lépésedet! Mondd ki a te szavaidat! Tedd meg, amit neked kell megtenned! Merj, érezz, élj!

Álmomban te ő voltál, én pedig újra kisgyerek. Felébredtem, hozzád léptem, megöleltelek.

Néha megyek az utcán és úgy érzem, minden rendben lesz. Kisüt a nap, tudom, hogy éppen rám gondolsz.